

Sygn. akt: I C 188/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 września 2018 r.

Sąd Okręgowy w Olsztynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym: Przewodniczący SSO Juliusz Ciejek

Protokolant: st. sekr. sądowy Anna Szczepanek

po rozpoznaniu w dniu 18 września 2018 r. w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa **(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.**

przeciwko **Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z (...)- (...) Centrum Onkologii w O.**

o zapłatę

I. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 704.389 zł 69 gr (siedemset cztery tysiące trzysta osiemdziesiąt dziewięć złotych sześćdziesiąt dziewięć groszy) z odsetkami za opóźnienie wynikającymi z ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych od dnia 20 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty,

II. w pozostałym zakresie powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 35.680 zł 98 gr (trzydzieści pięć tysięcy sześćset osiemdziesiąt złotych dziewięćdziesiąt osiem groszy) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt I C 188/18

UZASADNIENIE

W dniu 20 grudnia 2017 r. **powódka spółka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.** wniosła pozew przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z (...)- (...) Centrum Onkologii w O., w którym domagała się wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym i zasądzenia na jej rzecz od pozwanego ostatecznie sprecyzowanej w piśmie z dnia 31 stycznia 2019 r. kwoty 1.350.549,08 zł wraz z odsetkami ustawowymi wynikającymi z ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych za okres od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Ponadto domagała się zasądzenia kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych.

W uzasadnieniu wskazała, że jej poprzedniczkę prawną - spółkę (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. i Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z (...)- (...) Centrum Onkologii w O. łączyły 2 umowy o świadczenie usług. Dalej podała, że zgodnie z umowami w odstępach miesięcznych wystawiała na rzecz pozwanego faktury VAT za wykonane przez siebie usługi. Łączna wartość wystawionych 6 faktur VAT opiewała na kwotę 944.828,80 zł. Mimo wezwań, pozwany konsekwentnie odmawiał zapłaty, co spowodowało, że skapitalizowała ona odsetki w łącznej kwocie 405.720,28 zł oraz zainicjowała niniejszy proces. (k. 3-6, 73-74)

Z powodu braku postaw do wydania nakazu zapłaty w postępowaniu nakazowym, Sąd w dniu 8 lutego 2018 r. w sprawie o sygn. akt(...) wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym uwzględniając powództwo w całości. (k. 79)

Pozwany Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z (...)- (...) Centrum Onkologii w O., w ustawowym terminie wniósł sprzeciw od w/w orzeczenia.

W pierwszej kolejności podniósł zarzut przedawnienia roszczenia w kwocie 227.444,11 zł wynikającej z faktury VAT nr (...) z dnia 9 września 2013 r. i roszczenia w kwocie 227.444,11 zł wynikającej z faktury VAT nr (...) z dnia 7 października 2013 r., wskazując, że w niniejszej sprawie – jego zdaniem - termin przedawnienia roszczenia wynosi 2 lata. W pozostałym zakresie wniósł o oddalenie powództwa, wskazując na jego przedwczesność, z uwagi na prowadzenie przed jego wytoczeniem negocjacji co do spłaty części należności nie objętej przedawnieniem. Ponadto wniósł o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego wg. norm przepisanych. (k. 84-87)

W odpowiedzi na sprzeciw od nakazu zapłaty powódka powołała się na naruszenie zasad współżycia społecznego (art. 5 k.c.). Rozszerzając powyższe podała, że pozwany był gospodarzem postępowania przetargowego, w którym sam ustalił terminy, w jakich zapłaci kontrahentowi wynagrodzenie za świadczone przez niego usługi. Wobec tego winien on zabezpieczyć na ten cel w budżecie odpowiednie kwoty, czego jednak nie uczynił. Dalej podała, że miała na uwadze specyfikację działalności pozwanego oraz liczyła na polubowne zakończenie sprawy i dobrowolną spłatę należności. Powyższe tym bardziej było uzasadnione, albowiem z dotychczasowej współpracy stron wynikało, iż pozwany, mimo, że z opóźnieniem to jednak regulował swoje zobowiązania. Poza tym wskazała, że jej opóźnienie w dochodzeniu należności było niewielkie – zaledwie kilka miesięcy. Powyższe przemawia zetem - jej zdaniem - że zgłoszony przez pozwanego zarzut przedawnienia stanowi naruszenie prawa. (k. 98-102)

Ustosunkowując się do powyższego pozwany wskazał, że żadna z okoliczności uzasadniających zastosowanie art. 5 k.c. nie miała miejsca, albowiem po stronie powódki nie istniały wyjątkowe i szczególne sytuacje usprawiedliwiające jej bierność w zakresie możliwości wcześniejszego dochodzenia przedmiotowego roszczenia. Ponadto podał, że powodem nie terminowego regulowania należności nie była nielojalność wobec powódki, ale jego bardzo zła sytuacja finansowa. W odniesieniu do twierdzeń powódki dotyczących kształtowania treści łączących ich umów wskazał, że powodowa spółka była jedyną Wykonawczynią w kraju posiadającą uprawnienia do świadczenia usług naprawy i usług serwisowych urządzeń wskazanych w załącznikach do umów i to właśnie ona, a nie pozwany narzuciła treść zapisów tychże umów. (k. 109-112)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji (...)- (...) Centrum Onkologii w O., prowadzi działalność w zakresie ochrony zdrowia. Natomiast spółka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (poprzedniczka prawna (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W.) był przedsiębiorcą i prowadził działalność gospodarczą m.in. w zakresie świadczenia usług serwisowych maszyn i urządzeń.

(bezsporne, w tym dowód: odpis pełny z rejestru przedsiębiorców znajdujący się w KRS dotyczący powódki – k. 12-16, odpis aktualny z rejestru stowarzyszeń, innych organizacji społecznych i zawodowych, fundacji oraz samodzielnych publicznych zakładów opieki zdrowotnej znajdujący się w KRS dotyczący pozwanego – 17-21, 89-93)

Pozwany Zakład ogłosił 2 postępowania o udzielenie zamówienia publicznego w trybie zamówienia z wolnej ręki na świadczenie usług serwisowych aparatury medycznej oraz sprzętu medycznego. W wyniku ich rozstrzygnięcia w dniach - 4 stycznia 2011 r. i 1 października 2012 r. pomiędzy Samodzielnym Publicznym Zakładem Opieki Zdrowotnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z (...)- (...) Centrum Onkologii w O. (zwanym w umowie Zamawiającym), a spółką (...) Spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (zwaną w umowie Wykonawczynią) doszło do zawarcia 2 umów – umowy nr (...) i umowy nr (...).

Przedmiotem pierwszej z nich było świadczenie obsługi serwisowej aparatury medycznej, której wykaz urządzeń i zakres czynności był opisany w załączniku nr 1 i 2 do umowy. Ponadto w ramach obsługi serwisowej Wykonawczynie miała wykonywać także przeglądy okresowe, które odbywały się w terminach ustalonych drogą telefoniczną z Zamawiającym. Przedmiotowa umowa została zawarta na okres 36 miesięcy, natomiast jej postanowienia miały obowiązywać od dnia 9 stycznia 2011 r. Strony ustaliły, że wynagrodzenie Wykonawczynie za cały okres trwania umowy wynosić będzie 11.004.622,43 zł brutto, tj. 8.946.847,50 zł netto. Należność tą Zamawiający miał regulować w odstępach miesięcznych w równych wysokościach po 264.425,40 zł brutto – do dnia 8 lipca 2011 r. i 313.935,67 zł brutto od dnia 9 lipca 2011 r. na rachunek bankowy Wykonawczynie. Termin płatności wynosił 30 dni od daty wystawienia faktury VAT. Strony ustaliły również, że jeśli Zamawiający będzie zalegał z płatnościami dłużej niż 60 dni, to Wykonawczynie ma m.in. prawo naliczyć ustawowe odsetki za zwłokę. Ponadto podmioty te wskazały, że wszelkie zmiany, uzupełnienia umowy, powinny być dokonane w formie pisemnej, pod rygorem nieważności.

Niniejsza umowa była trzykrotnie aneksowana, w przedmiocie jej ceny w związku z wycofywaniem z użycia poszczególnej aparatury medycznej używanej przez Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji (...) - (...) Centrum Onkologii w O.

Pierwszy aneks strony zawarły w dniu 6 lipca 2012 r., w związku z wycofaniem z użycia systemu L. oraz postanowiły, że miesięczne wynagrodzenie brutto, do zapłaty, której zobowiązany jest Zamawiający od dnia 9 lipca 2012 r. wynosić będzie 307.162,46 zł. Tym samym wynagrodzenie netto za okres 36 miesięcy wynieść miała 8.847.727,36 zł, zaś brutto 10.882.704,65 zł.

Kolejno w dniu 4 stycznia 2013 r., w związku z wycofaniem akceleratora M. P. oraz symulatora S. N. strony zawarły aneks nr (...) do umowy, w którym uzgodniły, że miesięczne wynagrodzenie brutto, do zapłaty, której zobowiązany był Zamawiający od 9 stycznia 2013 r. wynosić będzie 227.444,11 zł. Tym samym wynagrodzenie Wykonawczynie netto za okres 36 miesięcy wynieść miała 8.069.986,83 zł, zaś brutto 9.926.083,80 zł.

Ostatnim aneksem nr (...) z dnia 29 listopada 2013 r., w związku z wycofaniem z użycia akceleratora M. P. strony ustaliły, że miesięczne wynagrodzenie brutto, do zapłaty, której zobowiązany jest Zamawiający, od 9 grudnia 2013 r. wynosić będzie 165.052,36 zł. Tym samym wynagrodzenie netto za okres 36 miesięcy wynieść miała 7.968.536,83 zł, zaś brutto 9.801.300,30 zł.

Przedmiotem drugiej z umów było świadczenie na rzecz Zamawiającego obsługi serwisowej mikrokolimatora M., której zakres czynności był opisany w załączniku nr 1 do umowy. Ponadto w ramach obsługi serwisowej Wykonawczynie miała wykonywać także przeglądy okresowe, które odbywały się w terminach ustalonych drogą telefoniczną z Zamawiającym. Przedmiotowa umowa została zawarta na czas określony od dnia 1 października 2012 r. do dnia 9 stycznia 2014 r. Strony ustaliły, że wynagrodzenie Wykonawczynie netto wyniesie 137.444,95 zł, co stanowi 169.057,29 zł brutto. Należność tą Zamawiający miał regulować w miesięcznych odstępach w równej wysokości po 8.983,33 zł netto, co stanowiło 11.049,50 zł brutto. Strony ustaliły, iż wysokość wynagrodzenia za świadczenie obsługi serwisowej za okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 9 stycznia 2014 r. będzie proporcjonalne do okresu świadczonej usługi serwisowej stanowiącej 1/30 miesięcznego wynagrodzenia netto i ilości dni obsługi serwisowej w tym miesiącu. Kwota ta miała zostać powiększona o należny podatek VAT. Termin płatności wynosił 30 dni od daty wystawienia Zamawiającemu faktury VAT. Strony ustaliły także, że jeśli Zamawiający będzie zalegał z płatnościami dłużej niż 60 dni, to Wykonawczynie ma m.in. prawo naliczyć ustawowe odsetki za zwłokę. Ponadto podmioty te wskazały, że wszelkie zmiany, uzupełnienia umowy, powinny być dokonane w formie pisemnej, pod rygorem nieważności.

(bezsporne, w tym dowód: umowa nr (...) z dnia 4 stycznia 2011 r. – k. 22- 25, wraz z załącznikami nr 1-3 – k. 26-32, aneksem nr (...) i załącznikiem nr 1 – 33-34, aneksem nr (...) i załącznikiem nr – k. 35-36, aneksem nr (...) i załącznikiem nr1 – k. 37-38, umowa nr (...) z dnia 1 października 2012 r. wraz z załącznikiem nr 1-3 wraz z załącznikami nr 1-2 – k. 39-47, zeznania świadka M. S. – k. 127-127v)

Spółka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. świadczyła usługi na zlecenie Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji (...) - (...) Centrum Onkologii w O. zgodnie z w/w umowami i wystawiła z tego tytułu faktury VAT na łączną kwotę 944.828,80 zł, w tym:

- faktura VAT nr (...) z dnia 9 września 2013 r. na kwotę 227.444,11 zł z terminem płatności 9 października 2013 r.,
- faktura VAT nr (...) z dnia 7 października 2013 r. na kwotę 227.444,11 zł z terminem płatności 6 listopada 2013 r.,
- faktura VAT nr (...) z dnia 3 grudnia 2013 r. na kwotę 227.444,11 zł z terminem płatności 2 stycznia 2014 r.,
- faktura VAT nr (...) z dnia 9 grudnia 2013 r. na kwotę 227.444,11 zł z terminem płatności 8 stycznia 2014 r.,
- faktura VAT nr (...) z dnia 7 stycznia 2014 r. na kwotę 165.052,36 zł z terminem płatności 6 lutego 2014 r.,
- faktura VAT nr (...) z dnia 27 stycznia 2014 r. na kwotę 3.207,91 zł z terminem płatności 26 lutego 2014 r.,

(bezsporne, w tym dowód: faktura VAT nr (...) z dnia 9 września 2013 r. – k. 48-49, faktura VAT nr (...) z dnia 7 października 2013 r. – k. 50-51, faktura VAT nr (...) z dnia 3 grudnia 2013 r. – k. 52- 53, faktura VAT nr (...) z dnia 9 grudnia 2013 r. – k. 54-55, faktura VAT nr (...) z dnia 7 stycznia 2014 r. – k. 56-57, faktura VAT nr (...) z dnia 27 stycznia 2014 r. – k. 58, zeznania świadka M. S. – k. 127-127v)

Pozwany nie zgłaszał zastrzeżeń, co, do jakości świadczonych przez powódkę usług oraz formy i sposobu zapłaty wynagrodzenia. Mimo to, nie opłacił on żadnej kwoty wynikających z w/w faktur VAT w terminie jej wymagalności, w związku, z czym powódka, zgodnie z postanowieniami umowy od dnia następnego po dniu wymagalności naliczała odsetki.

(bezsporne)

Pozwany Zakład zapłacił na rzecz powódki wynagrodzenie wynikające z:

- faktury VAT nr (...) z dnia 27 stycznia 2014 r. w kwocie 3.207,91 zł, której termin wymagalności przypadał na dzień 26 lutego 2014 r., w całości, tj.:

*w kwocie 3.207,91 zł w dniu 19 kwietnia 2014 r.; powódka od dnia 27 lutego

2014 r. do dnia 18 kwietnia 2014 r. naliczyła odsetki w kwocie 58,27 zł,

- faktury VAT nr (...) z dnia 7 stycznia 2014 r. w kwocie 165.052,36 zł, której termin wymagalności przypadał na dzień 6 lutego 2014 r., w części, tj.

*w kwocie 100.000 zł w dniu 16 maja 2015 r.; powódka od dnia 7 lutego 2014 r. do dnia 15 maja 2015 r. naliczyła odsetki w kwocie 14.517,80 zł,

*w kwocie 15.000 zł w dniu 1 czerwca 2016 r.; powódka od dnia 7 lutego 2014 r. do dnia 31 maja 2016 r. naliczyła odsetki w kwocie 3.527,26 zł,

*w kwocie 15.000 zł w dniu 2 lipca 2016 r.; powódka od dnia 7 lutego 2014 r. do dnia 1 lipca 2017 r. naliczyła odsetki w kwocie 3.648,28 zł;

pozostała do spłaty kwota - 35.052,36 zł.

Łączna kwota spłaty dokonanej przez pozwanego należności na poczet w/w 2 faktur VAT (1 w całości, 2 w części) wynosiła - 133.207,91 zł. Natomiast pozostała kwota należności w łącznej kwocie 944.828,80 wynikającej z pozostałych 5 faktur VAT (4 w całości, 1 w części), nie została przez niego zapłacona.

(bezsporne, w tym dowód: wyliczenie salda należności na dzień 19 grudnia 2017 r. – k. 67)

Na podstawie uchwały zgromadzenia wspólników (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. z dnia 10 czerwca 2015 r. oraz uchwały zgromadzenia wspólników spółki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. z dnia 10 czerwca 2015 r., w oparciu o art. 529 § 1 pkt 4 k.s.h. dokonano podziału przez przeniesienie części majątku spółki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. stanowiącej wyodrębnioną organizacyjnie i finansowo zorganizowaną część przedsiębiorstwa spółki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., na którą składał się zespół składników materialnych i niematerialnych, w tym zobowiązań, w zamian za udziały w kapitale zakładowym spółki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. przyznane (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W..

(bezsporne, w tym dowód: odpis pełny z rejestru przedsiębiorców znajdujący się w KRS dotyczący powódki – k. 12-16)

Powodowa spółka w dniu 22 grudnia 2015 r. skierowała do Sądu Rejonowego w Olsztynie X Wydziału Cywilnego wnioski w przedmiocie zawiązań do próby ugodowej Samodzielnego Publicznego Zakładu Opieki Zdrowotnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji (...) - (...) Centrum Onkologii w O.. Zawiązanie to dotyczyło zapłaty przez zawiązanego należności wynikających z wykonania przez nią usług w kwotach wynikających z wystawionych faktur VAT: nr (...) z dnia 9 września 2013 r., nr (...) z dnia 7 października 2013 r., nr (...) z dnia 3 grudnia 2013 r., nr (...) z dnia 9 grudnia 2013 r., na których to wykonanie strony umówiły się w drodze umowy z dnia 4 stycznia 2011 r. (...) oraz umowy z dnia 1 października 2012 r. (...). Spółka zaproponowała Zakładowi spłatę jego należności w ratach i terminach przez nich uzgodnionych. Na posiedzeniu w dniu 4 sierpnia 2016 r. (sygn. akt (...)) zawiązany wyraził chęć ugodzenia, jednakże, co do 2 pierwszych faktur VAT oraz wskazanych tam kwot zgłosił zarzut przedawnienia, natomiast, co do pozostałych 2 zaproponował zapłatę, z tym zastrzeżeniem, że pierwsza rata była by przez niego płatna w październiku 2016 r. W odpowiedzi na powyższe wzywająca podniosła, że jej zdaniem podniesiony zarzut nie jest zasadny, natomiast co do zaproponowanego terminu spłaty nie ustosunkowała się. Powyższe spowodowało, że między stronami nie doszło do zawarcia ugody.

(bezsporne, w tym dowód: wniosek o zawiązanie do próby ugodowej – k.2-3, protokół posiedzenia z dnia 4 sierpnia 2016 r. – k. 35-36 w: aktach Sądu Rejonowego w Olsztynie X Wydziału Cywilnego o sygn. (...)).

Pismem z dnia 17 listopada 2017 r., powódka wezwała pozwanego, do dobrowolnej zapłaty należności w łącznej kwocie 1.342.433,90 zł do dnia 24 listopada 2017 r. Jednocześnie zastrzegając, że po bezskutecznym upływie określonego terminu, sprawa zostanie skierowana na drogę postępowania sądowego.

(bezsporne, w tym dowód: wezwanie do zapłaty z dnia 17 listopada 2017 r. wraz z potwierdzeniem nadania – k. 65-66)

W odpowiedzi na powyższe pismo pozwany wskazał, że - w jego ocenie - roszczenia z 4 faktur VAT: nr (...) z dnia 9 września 2013 r., nr (...) z dnia 7 października 2013 r., nr (...) z dnia 7 stycznia 2014 r. i nr (...) z dnia 27 stycznia 2014 r. uległy przedawnieniu z upływem 2 lat. Natomiast bieg terminu przedawnienia 2 pozostałych faktur VAT: nr (...) z dnia 3 grudnia 2013 r. i nr (...) z dnia 9 grudnia 2013 r. został przerwany przez czynność dokonaną przez powódkę przed Sądem, tj. poprzez zawiązanie go do próby ugodowej. Z uwagi na powyższe zaproponował zawarcie między nimi porozumienia odnośnie spłaty należności wynikających z w/w 2 faktur VAT w ustalonym harmonogramie spłaty.

(dowód: odpowiedź z dnia 23 listopada 2017 r. na wezwanie do zapłaty wraz z potwierdzeniem odbioru – k. 113-115)

Z powodu braku płatności przez pozwanego powódka naliczyła i skapitalizowała odsetki od kwot głównych wynikających z każdej z wystawionych przez siebie faktur VAT na dzień 19 grudnia 2017 r. w łącznej kwocie 405.720,28 zł, tj.

- z faktury VAT nr (...) z dnia 27 stycznia 2014 r. w kwocie 3.207,91 zł, której termin wymagalności przypadał na dzień 26 lutego 2014 r., która została spłacona w całości; powódka od dnia 27 lutego 2014 r. do dnia 18 kwietnia 2014 r. naliczyła i skapitalizowała odsetki w kwocie 58,27 zł,

- z faktury VAT nr (...) z dnia 7 stycznia 2014 r. w kwocie 165.052,36 zł, której termin wymagalności przypadał na dzień 6 lutego 2014 r., która została spłacona w części, tj.

*w kwocie 100.000 zł w dniu 16 maja 2015 r.; powódka od dnia 7 lutego 2014 r. do dnia 15 maja 2015 r. naliczyła i skapitalizowała odsetki w kwocie 14.517,80 zł,

*w kwocie 15.000 zł w dniu 1 czerwca 2016 r.; powódka od dnia 7 lutego 2014 r. do dnia 31 maja 2016 r. naliczyła i skapitalizowała odsetki w kwocie 3.527,26 zł,

*w kwocie 15.000 zł w dniu 2 lipca 2016 r.; powódka od dnia 7 lutego 2014 r. do dnia 1 lipca 2017 r. naliczyła i skapitalizowała odsetki w kwocie 3.648,28 zł;

- z faktury VAT nr (...) z dnia 7 stycznia 2014 r. w kwocie 165.052,36 zł, której termin wymagalności przypadał na dzień 6 lutego 2014 r., która została spłacona w części, tj. w kwocie 130.000 zł, pozostała do spłaty kwota - 35.052,36 zł; powódka od dnia 7 lutego 2014 r. do dnia 19 grudnia 2017 r. naliczyła i skapitalizowała odsetki w kwocie 13.415,44 zł,

- z faktury VAT nr (...) z dnia 9 grudnia 2013 r. w kwocie 227.444,11 zł, której termin wymagalności przypadał na dzień 8 stycznia 2014 r., powódka od dnia 9 stycznia 2014 r. do dnia 19 grudnia 2017 r. naliczyła i skapitalizowała odsetki w kwocie 89.398,01 zł,

- z faktury VAT nr (...) z dnia 3 grudnia 2013 r. w kwocie 227.444,11 zł, której termin wymagalności przypadał na dzień 2 stycznia 2014 r., powódka od dnia 3 stycznia 2014 r. do dnia 19 grudnia 2017 r. naliczyła i skapitalizowała odsetki w kwocie 89.884,05 zł,

- z faktury VAT nr (...) z dnia 7 października 2013 r. w kwocie 227.444,11 zł, której termin wymagalności przypadał na dzień 6 listopada 2013 r., powódka od dnia 7 listopada 2013 r. do dnia 19 grudnia 2017 r. naliczyła i skapitalizowała odsetki w kwocie 94.501,48 zł,

- z faktury VAT nr (...) z dnia 9 września 2013 r. w kwocie 227.444,11 zł, której termin wymagalności przypadał na dzień 9 października 2013 r., powódka od dnia 10 października 2013 r. do dnia 19 grudnia 2017 r. naliczyła i skapitalizowała odsetki w kwocie 96.769,69 zł

(bezsporne, w tym dowód: wyliczenie salda należności na dzień 19 grudnia 2017 r. – k. 67)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo w niniejszej sprawie odnośnie należności wynikającej z dwóch pierwszych faktur: nr (...) z dnia 9 września 2013 r. na kwotę 227.444,11 zł z odsetkami i nr (...) z dnia 7 października 2013 r. kwotę 227.444,11 zł z odsetkami jako przedawnione podlegało oddaleniu, natomiast w pozostałym zakresie, jako udowodnione, zasługiwało na uwzględnienie.

Bezspornym pozostaje fakt, że strony niniejszej sprawy łączyły 2 umowy o świadczenie usług – umowa z dnia 4 stycznia 2011 r. (nr(...)) i umowa z dnia 1 października 2012 r. (nr (...)) zawarte w trybie zamówienia publicznego z wolnej ręki. Typ tej umowy regulują przepisy kodeksu cywilnego, a dokładniej art. 750 k.c., zgodnie, z którym do umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami, stosuje się odpowiednio przepisy o zleceniu, a więc

przepisy art. 734 i nast. k.c. Zgodnie z § 1 cyt. artykułu przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie. Przepis art. 735 § 1 k.c. stanowi, iż jeżeli z okoliczności nie wynika, że przyjmujący zlecenie zobowiązał się wykonać je bez wynagrodzenia, za wykonania zlecenia należy się wynagrodzenie.

W niniejszej sprawie po stornie spółki (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. ciążył obowiązek świadczenia usług serwisowych aparatury medycznej oraz sprzętu medycznego, natomiast Samodzielny Publiczny Zakład Opieki Zdrowotnej Ministerstwa Spraw Wewnętrznych i Administracji z (...) - (...) Centrum Onkologii w O. był zobowiązany do zapłaty określonego wynagrodzenia za wykonane usługi. Powódka spełniła zobowiązanie i wystawiła z tego tytułu faktury VAT, w których określiła wysokość wynagrodzenia i termin jego płatności, zgodnie z treścią umów. Wystawione przez nią faktury to: faktura VAT nr (...) z dnia 9 września 2013 r. na kwotę 227.444,11 zł z terminem płatności 9 października 2013 r., faktura VAT nr (...) z dnia 7 października 2013 r. na kwotę 227.444,11 zł z terminem płatności 6 listopada 2013 r., faktura VAT nr (...) z dnia 3 grudnia 2013 r. na kwotę 227.444,11 zł z terminem płatności 2 stycznia 2014 r., faktura VAT nr (...) z dnia 9 grudnia 2013 r. na kwotę 227.444,11 zł z terminem płatności 8 stycznia 2014 r., faktura VAT nr (...) z dnia 7 stycznia 2014 r. na kwotę 165.052,36 zł z terminem płatności 6 lutego 2014 r. i faktura VAT nr (...) z dnia 27 stycznia 2014 r. na kwotę 3.207,91 zł z terminem płatności 26 lutego 2014 r. Łącznie: 944.828,80 zł.

Pozwany, do jakości i sposobu wykonanych usług nie zgłaszał żadnych zastrzeżeń, mimo to część należności z nich wynikających zapłacił po terminie [należność wynikająca z ostatnich faktur VAT (1 w całości, 2 w części)], a części nie zapłacił w ogóle [5 pozostałych faktur VAT (4 w całości, 1 w części)].

Z uwagi na uchybienie terminowi płatności powódka m.in. zgodnie z postanowieniami storn zawartymi w treści umów (§ 3 ust 6 każdej) była uprawniona do naliczenia odsetek ustawowych wynikających z ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Ponadto zgodnie z art. 482 § 1 k.c., który stanowi, że od zaległych odsetek można żądać odsetek za opóźnienie dopiero od chwili wytoczenia o nie powództwo, chyba, że po powstaniu zaległości strony zgodziły się na doliczenie zaległych odsetek do dłuższej sumy, powódka wyliczyła odsetki i je skapitalizowała w łącznej kwocie 405.720,28 zł. Pozwany zarówno, co do powyższej czynności, jak i wysokości naliczonych odsetek nie miał żadnych zastrzeżeń.

W tym miejscu należy wskazać, że zarzutem, który miał najistotniejsze znaczenie z punktu widzenia niniejszego procesu, był zarzut przedawnienia roszczenia podniesiony przez pozwanego w zakresie należności wynikającej z faktury VAT nr (...) z dnia 9 września 2013 r. i faktury VAT nr (...) z dnia 7 października 2013 r. i do niego Sąd tutaj postanowił się odnieść.

Zarówno roszczenia o wynagrodzenie za spełnione czynności i o zwrot poniesionych wydatków przysługujące osobom, które stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju; to samo dotyczy roszczeń z tytułu zaliczek udzielonych tym osobom, jak i roszczenia z tytułu utrzymania, pielęgnowania, wychowania lub nauki, jeżeli przysługują osobom trudniącym się zawodowo takimi czynnościami albo osobom utrzymującym zakłady na ten cel przeznaczone przedawniają się z upływem 2 lat (art. 751 pkt 1 i 2 k.c.). Jak widać, powołany artykuł wprowadza odstępstwa od przepisów ogólnych o przedawnieniu roszczeń (art. 117 i nast. k.c.), które to sprowadzają się do ustalenia krótszego niż w art. 118 k.c. terminu przedawnienia roszczeń.

Skrócony, 2-letni, termin przedawnienia roszczeń obejmuje, stosownie do art. 751 pkt 1 k.c., roszczenia o wynagrodzenie, o zwrot wydatków, o ile roszczenia te przysługują osobom (tzn. przyjmującym zlecenie, usługobiorcom), które stale lub w zakresie działalności przedsiębiorstwa trudnią się czynnościami danego rodzaju. Oznacza to, że roszczenia innych osób niż wymienione przedawniają się w zwykłych terminach (art. 118 k.c.) i to nawet wówczas, kiedy będą to roszczenia o wynagrodzenie czy o zwrot wydatków.

W art. 751 pkt 2 k.c. przewiduje się 2-letni termin przedawnienia roszczeń wynikających z umów o świadczenie usług, które nie są uregulowane innymi przepisami (art. 750 k.c.), jeżeli są to roszczenia z tytułu utrzymania, pielęgnowania, wychowania lub nauki i jeżeli przysługują osobom trudniącym się zawodowo takimi czynnościami albo osobom

utrzymującym zakłady na ten cel przeznaczone. Roszczenia wynikające z tej grupy umów o świadczenie usług, a które nie spełniają jednocześnie obu wymienionych przesłanek, przedawniają się w terminach ogólnych.

W niniejszej sprawie zarówno spółka (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W., jak i jej poprzedniczka prawna (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. zawodowo trudniły się świadczeniem usług serwisowych maszyn i urządzeń, na co wskazuje m.in. treść Działu (...), Rubryki 1 – pt. „Przedmiot działalności” złożonego do akt sprawy odpisu pełnego z rejestru przedsiębiorców znajdującego się w KRS powódki (k. 12-16). Ponadto - co również nie było kwestionowane między stronami - powódka świadczyła na rzecz pozwanego usługi zgodnie z treścią łączących strony umów i z tego też tytułu przysługiwało jej od pozwanego wynagrodzenie. Łączne spełnienie przesłanek wynikających z art. 751 pkt 1 k.c. spowodowało, że w stosunku do roszczenia powódki zastosowanie miał skrócony 2 letni termin przedawnienia.

Jeśli chodzi o początek biegu terminu przedawnienia, to w niniejszej sprawie należało ustalać go zgodnie z ogólną normą wynikającą z art. 120 § 1 zd. 1 k.c., który to wskazuje, że bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Natomiast zgodnie z art. 123 § 1 k.c. bieg przedawnienia przerywa się:

- 1) przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia;
- 2) przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje;
- 3) przez wszczęcie mediacji.

Mimo, zawezwania w dniu 22 grudnia 2015 r. pozwanego przez powódkę do próby ugodowej dotyczącej zapłaty przez niego należności wynikającej z 4 faktur VAT, tj. faktury VAT nr (...) z dnia 9 września 2013 r., faktury VAT nr (...) z dnia 7 października 2013 r., faktury VAT nr (...) z dnia 3 grudnia 2013 r. i faktury VAT nr (...) z dnia 9 grudnia 2013 r., połowicznie udało się powódce przerwać bieg przedawnienia roszczenia (art. 123 § 1 pkt 2 k.c.), albowiem jedynie w zakresie 2 w/w ostatnich faktur VAT, co w toku sprawy obie strony potwierdziły. Natomiast termin wymagalności 2 pozostałych faktur VAT, tj. nr (...) i nr (...) nie został przez powyższą czynność przerwany, albowiem termin przedawnienia każdej z nich nastąpił jeszcze przez złożeniem przez nią wniosku o zawezwanie do próby ugodowej, tj. pierwszej z nich upłynął w dniu 9 października 2015 r., natomiast drugiej w dniu 6 listopada 2015 r.

W powyższym zakresie pozwany podniósł zarzut przedawnienia roszczenia powódki, natomiast powódka podniosła, że czynności tej dokonano z nadużyciem prawa podmiotowego (art. 5 k.c.).

Za utrwalony w orzecznictwie należy przyjąć pogląd, że zgodnie z art. 5 k.c. nie można czynić ze swego prawa użytku, który byłby sprzeczny ze społeczno-gospodarczym przeznaczeniem tego prawa lub z zasadami współżycia społecznego. Takie działanie lub zaniechanie uprawnionego nie jest uważane za wykonywanie prawa i nie korzysta z ochrony. Powołany wyżej przepis zawiera klauzulę generalną (wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 17 października 2000 r., (...), s. 254), która odsyła do systemu ocen o charakterze pozaprawnym, w szczególności powszechnie akceptowalnych w społeczeństwie reguł rzetelnego postępowania w stosunkach społecznych (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 lutego 1998 r., (...)).

W tym miejscu wypada przypomnieć stwierdzenie wielokrotnie wypowiedziane na gruncie art. 5 k.c., mianowicie, że gdy chodzi o stosowanie instytucji nadużycia prawa podmiotowego reguły ogólne nie mogą wystarczyć za jedyną podstawę wywodzonych ocen, konieczne jest wnikliwe rozważenie całokształtu ujawnionych okoliczności sprawy i ich precyzyjne ważenie w aspekcie klauzuli generalnej zasad współżycia społecznego. Powoduje to, że w istocie bardzo trudno przydawać walor ogólności poszczególnym rozstrzygnięciom opartym na powyższej regulacji w oderwaniu od okoliczności faktycznych stanowiących podstawę orzekania, a wszelki schematyzm w stosowaniu instytucji nadużycia prawa prowadzi do wadliwych rezultatów. Ocena, czy w konkretnym, rozpoznawanym przypadku zachodzi podstawa

do zastosowania tego przepisu wymaga oceny całokształtu okoliczności danej sprawy (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 22 listopada 1994 r., (...)).

Podniesienie zarzutu przedawnienia, co do zasady nie może stanowić nadużycia prawa. Może być ono uznane za nadużycie prawa jedynie zupełnie wyjątkowo, gdy indywidualna ocena okoliczności w rozstrzyganej sprawie wskazuje, iż opóźnienie w dochodzeniu przedawnionego roszczenia jest spowodowane szczególnymi przesłankami uzasadniającymi to opóźnienie i nie jest ono nadmierne. Powódka podnosząc zarzut nadużycia prawa przez pozwanego powinna, zatem wykazać (stosownie do treści art. 6 k.c.), iż zaistniały wyjątkowe okoliczności, które skutki zgłoszenia tego zarzutu niweczyłyby, takie jak charakter uszczerbku, jakiego doznał powód, przyczyna opóźnienia i czas trwania tego opóźnienia. Ocena, czy doszło do nadużycia prawa przy podniesieniu zarzutu przedawnienia, powinna być dokonywana w oparciu o obiektywne kryteria, gdyż w przeciwnym wypadku Sąd zawsze musiałby uwzględnić zarzut nadużycia prawa (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 13 lutego 2018 r., sygn. akt (...), Legalis nr 1760401).

Ocena, czy w konkretnym przypadku ma zastosowanie norma art. 5 k.c., mieści się w granicach swobodnego uznania sędziowskiego. Dla uznania zarzutu przedawnienia za nadużycie prawa, konieczne jest, więc wykazanie w szczególności, że beczynność wierzyciela w dochodzeniu roszczenia wynikała z przyczyn wyjątkowych. Jeśli zaś w okresie biegu przedawnienia roszczenia nie istniały zasadnicze, usprawiedliwione przeszkody w zakresie dochodzenia takiego roszczenia przez wierzyciela, nie może on kwestionować skuteczności zgłoszonego przez dłużnika zarzutu przedawnienia, z powołaniem się na konstrukcję nadużycia prawa. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 grudnia 2016 r., sygn. akt (...), Legalis nr 1564442)

W realiach badanej sprawy w ocenie Sądu nie zachodzą okoliczności przemawiające za uznaniem zgłoszonego przez pozwanego zarzutu przedawnienia za sprzeczny z zasadami współżycia społecznego.

W pierwszej kolejności trzeba zaakcentować, że każda z łączących strony umów o świadczenie usług była zawierana w trybie zamówienia z wolnej ręki (art. 66 i nast. ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. Prawo zamówień publicznych). Tryb ten jest szczególnym trybem, stosowanym w sytuacjach, gdy zastosowanie konkurencyjnego trybu postępowania nie jest możliwe. Zezwolenie na udzielenie zamówienia w powyższym trybie jest, bowiem możliwe, gdy dostawy, usługi lub roboty budowlane mogą być świadczone tylko przez jednego wykonawcę z przyczyn technicznych o obiektywnym charakterze. Sąd Najwyższy w uzasadnieniu do wyroku z 6 lipca 2001 r. ((...), (...)) stwierdził, iż skorzystanie z możliwości udzielenia zamówienia z wolnej ręki jest dopuszczalne wtedy, gdy okoliczność, iż zamówienie może wykonać tylko jeden wykonawca, ma charakter obiektywny. Stanowisko Sądu Najwyższego znalazło potwierdzenie w orzecznictwie Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w W.. W wyroku z dnia 12 października 2004 r. ((...) SA (...)) Wojewódzki Sąd Administracyjny wypowiedział pogląd, że istnienie tylko jednego dostawcy zdolnego do wykonania zamówienia musi być oczywiste, wynikać z obiektywnych niebudzących wątpliwości faktów. Gdy powyższa przesłanka zostanie uznana za właściwą, wówczas zamawiający przygotowuje zaproszenie do negocjacji oraz informacje niezbędne do przeprowadzenia postępowania. Tym samym, zarówno stanowisko powódki, jak i stanowisko pozwanego w zakresie, w którym podnosili oni, że to strona przeciwna narzucała drugiej warunki umowy było błędne, albowiem między stronami doszło do negocjacji treści potencjalnych umów o świadczenie usług, które to w efekcie ustalenia oraz przede wszystkim zgodnej woli stron zostały ostatecznie wprowadzone do treści zawartych umów. Nie można, zatem stwierdzić, że jedna strona musiała przyjąć „warunki” drugiej strony, albowiem umowa ta jak z resztą każda umowa ze sfery zobowiązań jest zgodnym porozumieniem dwóch lub więcej stron ustalająca ich wzajemne prawa lub obowiązki. Następnie należało wskazać, że z materiału dowodowego zgromadzonego w aktach sprawy wynika, że powodowa spółka stale trudniła się usługami serwisowymi aparatury medycznej oraz sprzętu medycznego, co było również przedmiotem umów łączących strony. Powyższe - jak już wskazano wyżej - wynika m.in. z jej rejestru przedsiębiorców. Jeśli chodzi o stale trudnienie się przez określony podmiot czynnościami danego rodzaju to dotyczy to czynności o charakterze powtarzalnym, których wykonywanie stanowi stałe zajęcie tego podmiotu, chociażby tylko na przestrzeni ściśle określonego czasu, i przynosi stały, a nie konieczny wyłączny dochód (wyrok SN z 19 listopada 2004 r., (...), LEX nr 483301). Tym samym należy uznać powódkę za profesjonalistę w zakresie tej działalności, co powoduje m.in. zwiększenie zakresu jej obowiązków w

stosunku do obowiązków i odpowiedzialności np. konsumentów. Jest to uzasadnione zarówno doświadczeniem profesjonalisty, jak i jego kwalifikacjami, a także posiadaniem przez niego fachowej wiedzy. Niewątpliwie wymóg należytej staranności, przy uwzględnieniu zawodowego charakteru prowadzonej działalności, uzasadnia zwiększone oczekiwania, co do umiejętności, wiedzy, skrupulatności i rzetelności, zapobiegliwości i zdolności przewidywania. Obejmuje także znajomość obowiązującego prawa oraz następstw z niego wynikających w zakresie prowadzonej działalności gospodarczej (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 17.08.1993 r., sygn. akt (...)). W tym również - jak w tej sprawie, terminów, w jakich skutecznie może inicjować postępowanie cywilne, nie narażając się na potencjalnie możliwy do podniesienia przez drugą stronę zarzut w przedmiocie przedawnienia roszczenia.

Konstrukcja nadużycia prawa podmiotowego (art. 5 k.c.), jak już podkreślano, ma charakter wyjątkowy i może być zastosowana tylko po wykazaniu przez podnoszącego wyjątkowych okoliczności. W niniejszej sprawie powódka nie wykazała owych wyjątkowych okoliczności uzasadniających opóźnienie w dochodzeniu przez nią roszczenia, w szczególności przyczyny opóźnienia. Nastąpiło kilkuletnie przekroczenie terminu w dochodzeniu roszczenia przez powódkę, przy jednoczesnej bierności w wyjaśnieniu przyczyn tego opóźnienia. Dopiero w dniu 22 grudnia 2015 r., powódka złożyła wniosku o zawiązanie do próby ugodowej. Także błędne jest twierdzenie powódki, że opóźnienie przez nią w dochodzeniu od pozwanego należności było niewielkie – „zaledwie kilkumiesięczne”. Jak bowiem wynika z ustalonego stanu faktycznego terminem wymagalności kwoty wynikającej z faktury VAT nr (...) z dnia 9 września 2013 r. to dzień 9 października 2013 r., natomiast z faktury VAT nr (...) z dnia 7 października 2013 r. - 6 listopada 2013 r. Tym samym okres ten nie był kilkumiesięczny, a kilkuletni. Wynosił w istocie ponad 2 lata. Strona powodowa miała szereg możliwości aby uniknąć skutków przedawnienia. Wystarczyło odebranie przed jego upływem oświadczenia o uznaniu długu w tym zakresie. Nie wiadomo czy zwłoka w tym zakresie wynikała z przekształceń własnościowych powódki czy np. próby zbycia wierzytelności. Niczym nie została jednak uzasadniona.

Co istotne i wymaga podkreślenia korzystanie z zarzutu przedawnienia jest zagwarantowane prawem i może być uznane za nadużycie prawa tylko wówczas, gdy w ogólnym odczuciu postępowania takiego nie można pogodzić z powszechnie respektowanymi normami współżycia społecznego. Powoływanie się na nadużycie prawa ze względu na charakter poniesionej szkody, na przykład szkody na osobie, nie jest wykazaniem nadużycia prawa, skoro przepisy generalnie przewidują przedawnienie tego rodzaju roszczeń (wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z dnia 9 grudnia 2016 r., sygn. akt(...), Legalis nr 1564442).

Tym samym mając na uwadze powyższe Sąd nie podziela stanowiska powódki i jest zdania, że zarzut podniesiony przez pozwanego w zakresie przedawnienia roszczenia nie był sprzeczny z zasadami współżycia społecznego. Tym samym uznając go za skuteczny w zakresie kwot wynikających z faktur VAT nr (...), roszczenie zarówno w zakresie należności głównej w łącznej kwocie 454.888,22 zł, jak też w zakresie skapitalizowanych przez powódkę odsetek w łącznej kwocie 191.271,17 zł, podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w pkt II sentencji wyroku.

W pozostałym zakresie uznano powództwo za udowodnione złożonymi w sprawie dokumentami pod postacią umów, faktur VAT i wezwań do zapłaty. Nie było kwestionowanie przez stronę pozwaną, za wyjątkiem zarzutu prolongaty wynikającej z toczonych negocjacji. Ten ostatni zarzut nie został jednak w żaden sposób wykazany. Co istotne w umowie strony zastrzegły formę pisemną pod rygorem nieważności dla wszelkich zmian warunków umowy. Pozwany nie przedłożył pisemnego aneksu czy też zgody na prolongatę. Stąd też jego stanowisko w tym zakresie nie zostało należycie udowodnione.

Dlatego też, Sąd w pkt. I wyroku, na podstawie art. 735 §1 w zw. z art. 750 k.c., zasądził pozostałą, dochodzoną przez powódkę nieprzedawnioną kwotę w wysokości 704.389,69 zł, z czego 489.940,58 zł tytułem należności głównej oraz kwotę 214.449,11 zł tytułem skapitalizowanych odsetek.

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 6 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. z 2013 poz. 403) od dnia wniesienia pozwu, tj. od dnia 20 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów procesu oparł natomiast o treść przepisu art. 100 zd. 1 k.p.c., dokonując ich stosunkowego rozdzielenia.

Powódka żądała zasądzenie w niniejszej sprawie kwoty 1.350.549,08 zł, Sąd zasądził na jej rzecz od pozwanego natomiast kwotę 704.389,69 zł. Powyższe oznacza, że powódka wygrała niniejszą sprawę w 52,15 %, natomiast pozwany w 47,85 %.

Powódka poniosła następujące koszty: opłata sądowa od pozwu – 67.528 zł, wynagrodzenie pełnomocnika - 10.800 zł (wg. stawek na dzień wniesienia pozwu) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa - 17 zł. Łącznie 78.345 zł. Koszty, jakie poniósł pozwany w niniejszej sprawie to: wynagrodzenie pełnomocnika - 10.800 zł i opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie - 17 zł. Łącznie 10.817 zł.

W związku z tym powódka winna zapłacić na rzecz pozwanego kwotę 5.175,93 zł (10.817 zł x 47,85 %), zaś pozwany winien jest powódce kwotę 40.856,91 zł (78.345 zł x 52,15 %). Po dokonaniu zbilansowania wzajemnych należności, pozwany winien jest powódce kwotę 35.680,98 zł (40.856,91 zł – 5.175,93 zł)

W związku z tym, Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 35.680,98 zł, o czym orzekł w pkt III sentencji wyroku.